

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 30 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Verband Sozialer Wettbewerb eV/ DHL Paket GmbH

(Sprawa C-146/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Nieuczciwe praktyki handlowe — Reklama zamieszczona w medium drukowanym — Pominięcie istotnych informacji — Dostęp do tych informacji za pośrednictwem strony internetowej, przez którą odnośne produkty są dystrybuowane — Produkty sprzedawane przez osobę, która zamieściła ogłoszenie, lub przez osoby trzecie)

(2017/C 161/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Verband Sozialer Wettbewerb eV

Strona pozwana: DHL Paket GmbH

Sentencja

Artykuł 7 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady należy interpretować w ten sposób, że ogłoszenie reklamowe takie jak ogłoszenie będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, które jest objęte pojęciem „zaproszenia do dokonania zakupu” w rozumieniu tej dyrektywy, może spełniać obowiązek udostępnienia informacji przewidziany w tym przepisie. Do sądu odsyłającego należy zbadanie w każdym konkretnym przypadku z osobna, po pierwsze, czy ograniczenia przestrzenne w ramach tekstu reklamowego uzasadniają udostępnienie informacji o dostawcy wyłącznie na poziomie internetowej platformy sprzedażowej, a po drugie, stosownie do okoliczności, czy informacje wymagane przez art. 7 ust. 4 lit. b) rzeczony dyrektywy w odniesieniu do internetowej platformy sprzedażowej są przekazywane w prosty i szybki sposób.

⁽¹⁾ Dz.U. C 243 z 4.7.2016.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 30 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – József Lingurár/Miniszterelnökséget vezető miniszter

(Sprawa C-315/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólna polityka rolna — Finansowanie przez EFRROW — Wsparcie rozwoju obszarów wiejskich — Płatności dla obszarów „Natura 2000” — Możliwość otrzymania wsparcia zastrzeżona dla osób prywatnych — Obszar leśny będący w części własnością państwa)

(2017/C 161/05)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: József Lingurár

Strona pozwana: Miniszterelnökséget vezető miniszter

Sentencja

Artykuł 42 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) powinien być interpretowany w ten sposób, że gdy obszar leśny kwalifikujący się do uzyskania wsparcia z „Natury 2000” należy w części do państwa, a w części do osoby prywatnej, w celu obliczenia kwoty wsparcia, jaka ma zostać wypłacona osobie prywatnej, trzeba uwzględnić stosunek między powierzchnią tego obszaru należącego do państwa a powierzchnią obszaru należącego do tej osoby prywatnej.

(¹) Dz.U. C 296 z 16.8.2016.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 30 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Općinski sud u Velikoj Gorici – Chorwacja) – VG Čistoća d.o.o./Đuro Vladika, Ljubica Vladika

(Sprawa C-335/16) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Odpady — Dyrektywa 2008/98/WE — Odzyskanie kosztów gospodarowania odpadami — Zasada zanieczyszczający płaci — Pojęcie posiadaczy odpadów — Cena żądana za gospodarowanie odpadami — Opłata specjalna przeznaczona na finansowanie inwestycji kapitałowych)

(2017/C 161/06)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Općinski sud u Velikoj Gorici

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VG Čistoća d.o.o.

Strona pozwana: Đuro Vladika, Ljubica Vladika

Sentencja

Artykuł 14 i art. 15 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że na obecnym etapie rozwoju prawa Unii przepisy te nie stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak uregulowanie będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, które w celu finansowania usługi gospodarowania odpadami miejskimi i ich unieszkodliwiania przewiduje cenę obliczaną na podstawie szacunkowej objętości odpadów wygenerowanej przez użytkowników tej usługi, a nie na podstawie ilości odpadów rzeczywiście wytworzonych i przekazanych przez nich do punktu zbioru, jak również uiszczenie przez użytkowników, występujących jako posiadacze odpadów, opłaty dodatkowej, z której przychód jest przeznaczony na finansowanie inwestycji kapitałowych niezbędnych do przetwarzania odpadów, w tym ich recyklingu. Do sądu odsyłającego należy jednak sprawdzenie, na podstawie okoliczności faktycznych i prawnych, które zostały mu przedstawione, czy nie prowadzi to do obciążenia niektórych „posiadaczy” kosztami ewidentnie nieproporcjonalnymi do objętości lub rodzaju odpadów, które mogą oni wytworzyć. W tym celu sąd krajowy będzie mógł w szczególności uwzględnić kryteria związane z rodzajem nieruchomości zajmowanych przez użytkowników, z powierzchnią tych nieruchomości oraz ich przeznaczeniem, ze zdolnością „posiadaczy” do wytwarzania odpadów, z objętością pojemników udostępnionych użytkownikom, jak również z częstotliwością zbiórki w zakresie, w jakim parametry te mogą wpływać bezpośrednio na kwotę kosztów gospodarowania odpadami.

(¹) Dz.U. C 296 z 16.8.2016.